

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 235/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. T., zastúpenej advokátom JUDr. J. G., T., ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 41/2012 z 11. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2012 doručená sťažnosť I. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 41/2012 z 11. septembra 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola spolu s obžalovaným G. S. rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 178/2009 z 9. septembra 2010 uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona. Sťažovateľke bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne a pre výkon trestu odňatia slobody bola sťažovateľka zaradená do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu z 9. septembra 2010 odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 130/2010 z 19. apríla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) zamietnuté. Proti uzneseniu krajského súdu z 19. apríla 2011 podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 41/2012 z 11. septembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol.

3. Sťažovateľka namieta dva okruhy nedostatkov. V úvode sťažnosti poukazuje na nedostatky, ktorými má byť postihnutý príkaz na domovú prehliadku rodinného domu v jej vlastníctve vydaný sudkyňou pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. OS PN-V-5-1/2008-OUS-Ntt z 28. augusta 2008 (ďalej len „príkaz na domovú prehliadku z 28. augusta 2008“). Sťažovateľka ho považuje za nepreskúmateľný, pretože v jeho výrokovej časti sú nedostatočne popísané veci, ktoré mali byť domovou prehliadkou zaistené. Domová prehliadka bola realizovaná 12. septembra 2008, teda po vyše dvoch týždňoch od jej nariadenia, preto podľa sťažovateľky nebola vykonaná bez meškania. Takáto situácia je podľa sťažovateľky ústavne neakceptovateľná, pretože: „... *v prípade zásahu do ústavných práv je nevyhnutné ustanovenia zákona vykladať reštriktívne.*“

4. Sťažovateľka vyjadrila tiež nesúhlas so spôsobom určovania hodnoty drogy, ktorá bola nájdená pri domovej prehliadke. V danom prípade sa sudy opreli o závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru B. (ďalej len „KEÚ PZ“). Týmto posudkom bolo určené, akému množstvu obvyklých jednorazových dávok zodpovedá zadržaná droga. Zároveň si sudy vyžiadali správy Národnej protidrogovej jednotky Prezídia Policajného zboru, ktorá určila, za akú cenu sa v čase spáchania skutku predávala jednorazová dávka kokaínu a jednorazová dávka heroínu a metamfetamínu. Na základe údajov o počte obvyklých jednorazových dávok drogy a ceny jednorazovej dávky bolo určené finančné vyjadrenie hodnoty zadržanej drogy. Týmto spôsobom bola určená hodnota drogy zadržanej pri domovej prehliadke u sťažovateľky na 10 625,35 €, čím bola u sťažovateľky naplnená kvalifikovaná skutková podstata podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona – „vo väčšom rozsahu“. Podľa sťažovateľky je záver o jej vine za skutok v zmysle § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona založený na skutočnostiach, ktoré neboli preukázané v procesnom dokazovaní. Podľa sťažovateľky v trestnom konaní nebolo vôbec zisťované, či sa na čiernom trhu skutočne predáva ako jedna dávka práve taká obvykle jednorazová dávka v množstve a akosti, ako ju určil v posudku KEÚ PZ. Sťažovateľka uviedla, že jej úmysel „... *predávať drogu po dávkach a naviac zriedenú v pomere, ktorý nemohla ani len poznať, a určil ho až znalecký posudok, nebol v trestnom konaní žiadnym spôsobom dokázaný, drogy sa predávajú aj v gramoch, nielen po dávkach*“.

Sťažovateľka v doplnení sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 15. februára 2013, poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, ktorý sa týkal obdobnej drogovej trestnej činnosti. V tomto rozsudku najvyšší súd pomenoval nedostatky pri takomto určovaní hodnoty drogy, ktorého výsledkom je neprimerane vysoký počet jednorazových dávok, neprimerane malý obsah účinnej látky v jednej dávke a neprimerane vysoká cena drogy, ktorá nezodpovedá podmienkam existujúcim na čiernom trhu.

Najvyšší súd, ktorý rozhodoval o dovolaní sťažovateľky, a ani krajský súd pri rozhodovaní o jej odvolaní však na túto nie bezúčelovú argumentáciu sťažovateľky nereagovali a vôbec sa s ňou nevysporiadali, čo podľa sťažovateľky nemožno akceptovať.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľky vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 3 To/130/2010 a na Najvyššom súde SR pod č. k. 2 Tdo 41/2012, v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To/130/2010-1755 zo dňa 19. 4. 2011 a uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 2 Tdo 41/2012 zo dňa 11. 9. 2012, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu jej ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To/130/2010-1755 zo dňa 19. 4. 2011 a Najvyššieho súdu SR č. k. 2 Tdo 41/2012 zo dňa 11. 9. 2012 sa zrušujú.“

Sťažovateľka zároveň požiadala o náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej správy, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej správy bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej správy vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať

rozhodnutie orgánu verejnej správy v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej správy môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) ústavou, prípadne dohovorom nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni.

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ na rozhodnutie ústavného súdu.

9. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata námietok sťažovateľky, ktorými poukazovala na porušenie svojich práv, sa týkala týchto skutočností:

(a) domová prehliadka, ktorá bola vykonaná v jej dome, nebola vykonaná bez meškania, pričom príkaz na vykonanie domovej prehliadky z 28. augusta 2008 je nepreskúmateľný,

(b) sťažovateľka nesúhlasí so spôsobom, ako súdy v jej veci určili hodnotu drogy, ktorá bola nájdená pri domovej prehliadke.

10. Námietky týkajúce sa realizovanej domovej prehliadky sťažovateľka uplatnila už v odvolaní a tiež v dovolaní. Sťažovateľka predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že príkaz na domovú prehliadku bol vydaný 28. augusta 2008, no domová prehliadka bola vykonaná až 12. septembra 2008, teda po 15 dňoch po jej nariadení. Domová prehliadka

tak nebola vykonaná bez meškania, čo však nemožno akceptovať, pretože ide o výrazný zásah do ústavou garantovaných práv. Sťažovateľka tiež hodnotí príkaz na domovú prehliadku ako nepreskúmateľný, pretože v ňom nie sú dostatočne popísané veci, ktoré mali byť pri domovej prehliadke zaistené. Krajský súd sa pri rozhodovaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 9. septembra 2010 zaoberal aj týmito námietkami sťažovateľky. Podrobne preskúmal zákonnosť vykonanej domovej prehliadky, a to s osobitným posúdením rýchlosti jej realizácie. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že pokiaľ mala domová prehliadka splniť svoj účel, bolo vecou polície určiť, kedy sa vykoná. Preto samotná skutočnosť, že domová prehliadka bola vykoná po 15 dňoch po jej nariadení, nemôže zakladať jej nezákonnosť. Krajský súd sa tiež oboznámil so zápisnicou o vykonaní domovej prehliadky, s fotodokumentáciou, ako aj s výpoveďami príslušníkov polície a nezúčastnenej osoby zúčastnenej na domovej prehliadke. Na základe týchto poznatkov dospel k záveru, že domová prehliadka bola vykonaná zákonným spôsobom.

Zákonnosťou domovej prehliadky sa zaoberal tiež najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu z 19. apríla 2011. Sťažovateľka uplatnila tieto námietky ako dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Trestného poriadku; t. j. že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Najvyšší súd tak opakovane preskúmal zákonnosť domovej prehliadky, ktorú vyhodnotil ako zákonnú. Príkaz na vykonanie domovej prehliadky obsahoval všetky potrebné náležitosti a bol v ňom definovaný aj jej účel – v daných priestoroch sa mali nachádzať drogy. Doba, ktorá uplynula od vydania príkazu na domovú prehliadku po jej realizáciu (15 dní, pozn.), bola vyhodnotená ako primeraná, ktorá nemôže spôsobovať jej nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd dospel k záveru, že nebol ani naplnený dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Trestného poriadku.

11. Zákonnosť domovej prehliadky už bola predmetom posúdenia tak krajským súdom, ako aj najvyšším súdom. Krajský súd v napadnutom uznesení z 19. apríla 2011 a najvyšší súd v napadnutom uznesení z 11. septembra 2012 svoj názor o zákonnosti domovej prehliadky vysvetlili jasne, zrozumiteľne a zároveň výstižne. Domová prehliadka bola posúdená komplexne, pretože predmetom posúdenia nebol iba samotný príkaz

na domovú prehliadku, ale aj dokumentácia o jej realizácii (zápisnica o vykonaní domovej prehliadky, fotodokumentácia, výpovede osôb, ktoré sa na nej zúčastnili). Závery o zákonnosti domovej prehliadky sú preto plne legitímne a ústavný súd nemá dôvod pochybovať o správnom názore krajského súdu a najvyššieho súdu.

12. Sťažovateľka v sťažnosti zároveň vyjadruje nesúhlas so spôsobom, ako súdy určili hodnotu drogy, ktorá bola nájdená pri domovej prehliadke. V prípade sťažovateľky išlo o ustálený postup, ktorý vychádzal zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ, ktorý určil, akému počtu obvyklých jednorazových dávok zodpovedá zadržaná drogy, a tiež vychádzal zo správy Národnej protidrogovej jednotky Prezídia Policajného zboru o cene jednorazovej dávky kokaínu, heroínu a metamfetamínu. Týmto spôsobom bola vyčíslená hodnota drogy zadržanej pri domovej prehliadke u sťažovateľky na 10 625,35 €, čím sťažovateľka naplnila kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona „vo väčšom rozsahu“. V trestnom konaní však podľa sťažovateľky nebolo uspokojivo preukázané, či sa na čiernom trhu skutočne predáva ako jedna dávka práve také množstvo drogy a v takej koncentrácii, ako to určil v znaleckom posudku KEÚ PZ. Na túto nejednoznačnosť pritom poukazovala aj Národná protidrogová jednotka Prezídia Policajného zboru vo vyčíslení hodnoty drogy, kde uvádza, „... že nevie, či dávka podľa nich a podľa KEÚ PZ je to isté“. Na tento rozpor či nejednoznačnosť pritom poukázal aj najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, ktorý sa týkal obdobnej drogovej trestnej činnosti a ktorého predmetom posudzovania bola práve hodnota zaistenej drogy. V tomto rozsudku najvyšší súd vyhodnotil ako nesprávne určovanie hodnoty drogy metodikou používanou KEÚ PZ v prípade trestného činu podľa § 172 Trestného zákona (pre ktorý bola obžalovaná sťažovateľka, pozn.). Metodika používaná KEÚ PZ má opodstatnenie v prípade posudzovania trestnosti trestného činu podľa § 171 Trestného zákona, keď sa vychádza z pojmu „obvyklá jednorazová dávka“. Avšak v prípade posudzovania trestnosti trestného činu podľa § 172 Trestného zákona je nutné postupovať pri stanovení rozsahu trestného činu v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona a vychádzať z

„... minimálnej výšky ceny, za ktorú bolo možné zaistenú omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor predáť na čiernom trhu v období spáchania

trestného činu a v mieste, kde bol trestný čin spáchaný, pričom je potrebné zohľadniť špecifiká čierneho trhu a prax koncových konzumentov návykových látok, ako to ustanovuje § 126 ods. 1 veta prvá Tr. zák. “.

13. Námietskami sťažovateľky týkajúcimi sa vyčíslenia hodnoty drogy sa zaoberal krajský súd v napadnutom uznesení z 19. apríla 2011 a aj najvyšší súd v uznesení z 11. septembra 2012. Krajský súd pripustil obťažnosť určenia ceny obvyklej jednorazovej dávky, pretože množstvo drogy sa odvíja od stupňa závislosti konkrétneho konzumenta. V takýchto trestných veciach sa preto berie do úvahy najmenšie možné množstvo obvykle jednorazových dávok zo zadržanej drogy a tomu zodpovedajúca hodnota. Takýto postup je preto v prospech obvinených. Sťažovateľka uplatnila námietky týkajúce sa hodnoty drogy aj ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona. Najvyšší súd vyhodnotil hodnotu drogy ako spoľahlivo preukázanú znaleckým posudkom. V prípade sťažovateľky preto nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona. Najvyšší súd sa zaoberal aj ďalším sťažovateľkou uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného zákona o zásadnom porušení práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod mal byť naplnený tým, že súdy vyhodnotili vykonané dôkazy v jej neprospech, a teda že výsledok trestného konania nezodpovedá jej predstavám. Najvyšší súd však nezistil splnenie ani tohto dovolacieho dôvodu, a preto dovolanie sťažovateľky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že tak krajský súd, ako aj najvyšší súd sa podrobne zaoberali podstatou argumentácie sťažovateľky týkajúcej sa hodnoty drogy. Závery, ku ktorým v tejto otázke (hodnota drogy, pozn.) súdy dospeli, resp. s ktorými sa súdy stotožnili, nemožno rozhodne považovať za svojvoľné či arbitrárne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právne názory krajského súdu a ani najvyššieho súdu takéto nedostatky rozhodne nevykazuje. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na rozpor v judikatúre najvyššieho súdu pri posudzovaní hodnoty drogy s odkazom na rozsudok najvyššieho súdu

sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, je potrebné uviesť, že ústavný súd zastáva v tejto súvislosti názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08). Otázka posudzovania hodnoty drogy postráda ústavnoprávny rozmer. Vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti, za spáchanie ktorej bola sťažovateľka právoplatne odsúdená a ktorej spáchanie v sťažnosti nespochybňuje, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľka sama svojím konaním vyvolala postup orgánov činných v trestnom konaní, a teda aj súdov proti nej.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu konštatuje, že tieto všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci, pretože príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem (Trestný zákon, Trestný poriadok) podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

16. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi predmetnými rozhodnutiami a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

17. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2013